

INDIANKLUBBEN I SVERIGE NYHETSBRIV

Senaste nytt nr 14 2019

Fredag 2019-07-12

HEJ ALLA INDIANINTRESSERADE Indianklubbsnoteringar 14, 2019

Har ni semester?

Ett nyhetsbrev publicerat av

INDIANKLUBBEN i Sverige

Utkommer ungefär var annan vecka

Sammanslutningen har också en tidning

en tidskrift med historiskt och kulturellt material om indianer, skrivet av medlemmar i

INDIANKLUBBEN

Ansvarig utgivare: Bertil Thörn
Redaktör: Bertil Thörn
Grafiskform: Bertil Thörn
Redaktionskommitté: Bertil Thörn
Hans-Olof Olsson

Tidningsredaktionens adress:

c/o Bertil Thörn
Bendzgatatan 25
256 57 Helsingborg
tel. 042 - 29 13 61 ; 070 - 532 96 89
Bankgiro: 5070-4295

E-post:
bertil.thorn@bredband.net
hansolof.ohlsson@telia.com

Vi finns även på webben. Hemsidans adress :

<http://www.indianklubben.org>

Ni som får det här informationsutskicket via E-post får det för att ni är medlemmar i INDIANKLUBBEN, eller att ni vid något tillfälle på annat sätt har visat intresse för Nordamerikas indianers kultur eller historia.

Om ni inte längre vill ha dessa utskick meddela mig då det via ett mail eller enkelt postkort, brev eller per telefon

Tänk vad orättvist det är mot oss stackars pensionärer som inte har någon semester. Vi har det inte så lätt. Slit och släp var eviga dag. Ogräs ska rensas, häckar ska klippas, för att inte tala om allt elände som växer upp i plattskarvarna på trottoaren. En trottoar som ju dessutom är på kommunens mark, men som vi stackars fastighetsägare enligt reglementet tvingas sköta om. Snart börjar det väl att snöa också, så att man måste ut och skotta! Tur att man har ett eget litet kontorsrum, där man kan gömma sig då och då. Och kan ni tänka er, där finns en massa indianböcker! Ja, när man tänker efter, så kan det ju kanske vara ganska bra, att vara lite pensionär emellanåt.

Arbetet med höstnumret av vår medlemstidning har börjat. Ja, det vill säga planeringen. Jag har fått en intressant artikel från Sterner Andersson och jag är lovad en från Peter Skogsberg. Själv har jag inte börjat skriva på något ännu. Har i stället ägnat mig åt lite välbehövligt fastighetsunderhåll och åt uppföljningen av den anmodan till medlemmarna att ha synpunkter på våra texter och dess utformning. En anmodan som har besvarats av bara 6 medlemmar. Jag hoppas att få höra ifrån betydligt flera, så att vi kan fatta rätt beslut, om vi ska ändra på några utföranden.

I veckan som gick passerades USAs nationaldag, den 4 juli. Något som alltid är i stort i USA. Från Peter Davey fick jag frågan om även indianerna firar den dagen, eller hur de ställer sig till det. Och det är ju en intressant fråga. Jag vet att vi har talat om det här vid något tidigare tillfälle, då vi även berörde den andra stora begivenheten, Tacksägelsedagen, som är den 4:e torsdagen i november. Men här är en länk till ett intressant material om hur indianerna ser på "4th of July". <https://www.smithsonianmag.com/blogs/national-museum-american-indian/2019/07/04/do-american-indians-celebrate-4th-july/>

Ny bok om kontroversiellt ämne

Mystiken kring Oglalasiouxernas märklige man, Crazy Horse, är och förblir såväl tät som lockande. Alla tror sig veta det mesta, men ingen tycks egentligen veta någonting riktigt säkert. Kanske det är så man skapar en folkhjälte. För så uppfattas han, inte bara av sitt eget folk, utan även av många i de vitas värld.

Ett av många mysterier kring honom är om han någonsin fotograferades. Född troligen 1841 och död 1877 blev han alltså bara 36 år. Men under denna tid vistades han ändå bara de sista 127 dagarna av sitt liv, sommaren 1877, i närheten av vita och på en plats där det eventuellt skulle ha kunnat gå att fotografera honom. Men då ska man vara medveten om att även denna plats var belägen i en avkrok av världen, långt från allmän bebyggelse, järnväg eller andra rimligt farbara vägar.

Drygt dussintalet foton har genom åren påståtts föreställa honom och många har haft egna teorier för att bevisa att det verkligen är han som syns på dessa bilder. En av dessa entusiaster är amatörforskaren Pietro Abiuso, som tillsammans med Cesare Marino har skrivit en bok om ämnet. En bok som ändå inte ger det "definitiva" svaret, men som mycket tydligt och ingående berättar om huvudfigurens liv och om förutsättningarna för att någon skulle ha lyckats att få hans avbild på en fotoplåt. Och, det ska villigt erkännas, det är en bok som har fått mig att något omvärdera min tidigare orubbliga ståndpunkt, "att det inte skulle finnas något foto av Crazy Horse"! Så kanske...

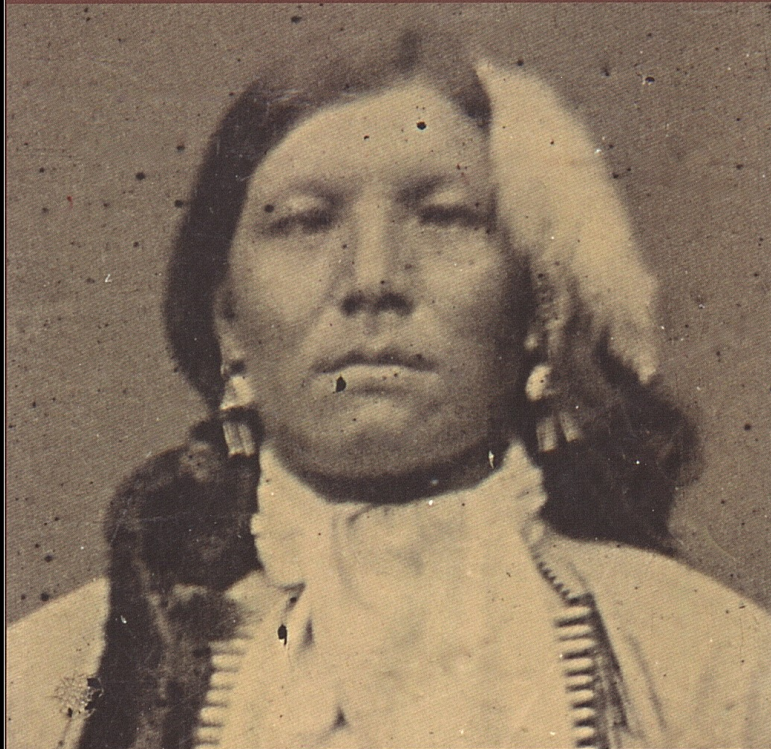
Trots att de båda utger sig för att vara "amatörhistoriker" (Cecare Marino är dock Ph.D i antropologi) så visar de upp ett gediget kunnande om den historiska tid som de beskriver. Deras kontakter och deras referenser visar att de är mycket väl insatta i historien och deras referenslista/endnotes (654 stycken) är en fröjd att läsa. Om inte annat så är boken väl värd att köpa bara för att få tillgång till alla dessa länkar och kommentarer.

Deras slutliga ståndpunkt och deras argument för denna ståndpunkt, att vidstående bild med stor sannolikhet skulle föreställa Crazy Horse, kan verka övertygande, men ändå finns det skäl att tvivla. Inte minst för att författarna på åtskilliga ställen i sin framställning anger händelseförlopp och skeenden som tydligt bara är kopior av vad andra före dem har påstått och där dessa skeenden inte ifrågasätts, eller ens hänvisar till någon referens. Detaljrikedomen i deras verk är dock omfattande och man har inte lämnat några som helst händelser utan kommentarer, även om deras acceptans av vissa saker samt deras tvivel i andra fall borde ha preciserats något närmare. Med andra ord, jag reagerar alltså

för att de med jämna mellanrum "bara" påstår något som om det vore självklart och oantastligt och att de inte på något sätt preciserar var de har fått uppgiften ifrån. Det inger en osäkerhetskänsla.

The Face of Crazy Horse

The Case for a Tintype Photograph of the Great Lakota Patriot

Cesare Marino and Pietro Abiuso
Foreword by Francis White Lance

Varför ska jag tro på dessa påståenden? Det kan till och med upplevas som att man slår fast dessa påståenden bara för att de stöder deras ambition att bevisa att bilden ifråga verkligen är en bild av Crazy Horse. Det blir därför inte riktigt trovärdigt. Å andra sidan för de fram åtskilliga argument som faktiskt inte går att bortse ifrån. Argument som stärker tanken, att kanske de har rätt, ändå...Kan det här ändå vara Crazy Horse ?

Mitt exemplar av boken "**The Face of Crazy Horse**", med mjuka pärmar och i det något ovanliga formatet 25,4 x 17,8 x 1,9 cm (10 x 7 tum), 377 sidor, på ett stabilt papper innebär en rätt så tung bok (680 gram). Känns lite jobbig för den som vill ligga och läsa. Bindningstypen, limmad mjuk rygg, innebär också att den inte går att ha liggande öppen. Den fälls ihop så fort man släpper den. Det finns förvisso ett register över bokens illustrationer. Men man har missat att ange på vilka sidnummer respektive bild förekommer, vilket är irriterande.

Boken finns faktiskt att köpa i Sverige på Adlibris 203:- eller Bokus 209:-! Den är på det hela taget en mycket läsvärd bok som varmt kan rekommenderas till alla som verkligen vill tränga in i historiens alla små hörn och vinklingar. **Men läs kritiskt!**

Ytterligare en bok med anknytning till föregående ämne

LAST DAYS OF RED CLOUD AGENCY

PETER T. BUCKLEY'S PHOTOGRAPH COLLECTION,
1876-1877

By Thomas R. Buecker

Ett mycket lämpligt komplement till föregående bok är "**Last Days of Red Cloud Agency**" av Thomas R. Buecker, som i många år var chef för museet vid Fort Robinson, Nebraska och en god vän till mig. I den här boken har Tom samlat en mängd värdefulla fotografier från det dåvarande Camp Robinson och de båda siouxagenturerna Red Cloud Agency och Spotted Tail Agency. Och det är bilder som visar dessa platser just under samma kritiska tid som ovanstående bok bygger på. Nämligen tiden kring andra halvan av 1870-talet. Bilderna kommer från en samling som skapades av Peter T. Buckley, som faktiskt var född i Sverige (är det någon som vet något om honom?), men som vistades här i Nebraska under denna tid. Det är bilder av mycket stort historiskt värde och Tom's kommentarer gör dem ännu mera värdefulla. Här ges förklaringar till många av de faktorer som påverkade förutsättningarna för hur dåtida fotografier möjligen kunde arbeta här ute.

Indianer är inga stenåldersfolk

Cherokee Nation har genomfört sitt största översättningsprojekt hittills. Nämligen att lägga till cherokeespråket som ett språkval i Microsoft Officepaket. Numera kan därför personer använda en Office Web App, som inkluderar programmen Word, Excel, PowerPoint och OneNote och att i dessa program använda det cherokeesiska språket. Vem som helst kan skapa ett gratiskonto på www.skydrive.com för att komma åt programmen på vilken dator eller mobil enhet som helst.

"En av mina edsvurna plikter som överhövding är att skydda Cherokee Nations kultur, historia och identitet. Detta samarbete med Microsoft är ett lysande exempel på det viktiga arbete vi gör för att bevara vårt traditionella språk", säger hövdingen Bill John Baker. "Statistik visar att hälften av världens 6 000 språk kommer att förloras under nästa århundrade om ingenting görs för att bevara dem. Det kommer inte att drabba det cherookeeindianska språket tack vare det omfattande samarbetet mellan vår stamregering och Microsoft", säger han.

Cherokee Nation är en bland få stammar med en inbyggd och fördjupad språkskola och kan kanske vara den enda att ha en utvecklad språköversättningsavdelning som arbetar med de största teknikföretagen för att få dem att inkludera indianska språk på sina senaste produkter. Microsoft Web Apps erbjuder 106 olika språkalternativ. Däribland nu också Cherokee.

"Vi är mycket nöjda med att nu kunna göra Office Web Apps tillgängligt på det cherookeeindianska språket", säger James Douglas, VD för Microsoft Office Localization. "Det är en milstolpe för Microsoft, att nu ha kunnat tillföra ett indianskt språk i vår mjukvara. Cherokee Nation är en föregångare för andra ursprungsfolk genom att visa på hur vi genom våra gemensamma språkansträngningar kommer att kunna ha stor påverkan."

Cherokeespråket går tillbaka århundraden, långt innan Sequoyah skapade ett cherokee skriftsystem år 1821. Men det finns många specifika datortermer som det tidigare inte fanns någon motsvarighet till i det cherokeesiska språket. Så ett dussin stammedlemmar, som talar cherokee flytande, använde mera än ett helt år till att översätta tusentals moderna engelska termer till motsvarande, i många fall helt nykonstruerade, cherokeeord. Ibland krävde dessa översättningar därför en hel del kreativitet. Till exempel när John Ross, en Cherokee som talar sitt språk flytande, hade att översätta ordet "Antispyware". Han kom fram till en lösning med ett ord som ungefär motsvarar begreppet "det kommer att stoppas", men att finna ett enskilt ord för det var svårt. Likaså var han tvungen att hitta rätt fraser för andra ord, såsom "bookmark", "e-post" och "antivirus". Då cherokeespråket är ett polysyntetiskt språk, alltså ofta använder många beskrivningar med flera ord, för att klargöra betydelsen, har det krävts stora ansträngningar att skapa begrepp som i form av enskilda ord klargör hela denna betydelse.

"Det krävde att vårt team behövde bedriva många timmars forskning och omfattande diskussioner för att komma fram till det bästa sättet att säga dessa saker på vårt språk. Men det har varit värt det, när vi nu vet att vi kan fortsätta att dela Cherokee med fler människor över hela världen", säger Ross.

Cherokee är nu också tillgängligt på Microsoft Windows 10, Google Gmail, och Apple iPhone och iPad. Översättningsteamets nästa projekt är att lägga till Cherokee till Androidsystemet också, (vilket faktiskt även det har genomförts efter att den här artikeln skrevs).

Det här är visserligen ingen dagsfräsch nyhet. Den ursprungliga artikeln skrevs redan för fyra år sedan. Men jag tycker att det ändå kan platsa här i vårt nyhetsbrev, då den visar på att de indianska folken i USA ingalunda är några kvarlevor från urminnes tider, utan i stället lever med i det amerikanska samhället fullt ut. Och det gör man även om man värnar om det gamla, om sin ursprungliga kultur och sina egna språk. Jag tycker det är glädjande.

Hur bevakade prärieindianerna sina buffeljaktmarker?

Börje Iveslätt ville veta mera om hur prärieindianerna försvarade sina jaktmarker. Så här skrev Börje:

”Jag har lite lösa undringar kring indianer på prärien. Hade varje stam klart avgränsade jaktmarker där de jagade bufflarna? Bevakade de på något sätt sina jaktmarker så inga fiendestammar trängde in på deras jaktmarker och jagade olovandes? Bufflarna strövade ju omkring på prärien och vandrade vida omkring. Följde inte indianerna buffelhjordarna och i så fall, kunde de då inte lätt hamna utanför sina egna jaktmarker? Hur var den inbördes uppdelningen av jaktmarkerna bland en stams olika band? Till exempel bland de olika Minniconjoubanden. Eller hade Minniconjoustammen ett enda stort landområde för alla banden? Hur pass toleranta var egentligen olika stammar med varandra angående jakträttigheterna? Indianerna var väl av den åsikten att landområden inte kunde ägas och därför heller inte kunde säljas. Det var ju de vitas påfund.”

I all hast lyckades jag få ihop ett svar som från början såg ut att bli så omfattande så jag trodde att det i stället skulle bli till en artikel i vår tidning. Men efter att ha filat lite på det hela så blev det här mitt svar till Börje. Ni får gärna kommentera det här. Jag vet att det naturligtvis finns mycket mera att säga och kanske ni tycker att jag var väl kortfattad. Men mitt svar lät alltså så här:

Hej Börje

Tack för ditt mail med frågor om präriekulturerna, jaktmarker och jakträtter m.m.

Det är en stor fråga som nog skulle kunna utgöra underlag för en artikel i tidningen. Får se om jag skriver något. För ett svar i den här formen blir tämligen kort och det tillåter inte några längre förklaringar. Men det viktiga är att förstå, att det inte egentligen har funnits några som helst fastställda regelverk bland indianfolken. Varje dag var en ny dag och ibland innebar det att man lyckades komma överens, men ibland blev det stridigheter. Så det går inte att säga, ”att så här var det”. Ena dagen kunde man vara överseende med något som man nästa dag till och med försökte slå ihjäl någon för. Dessutom ska man ha klart för sig att utvecklingen gick framåt hela tiden och det var många olika faktorer som påverkade vad resultatet blev. Men de stora dragen var :

1. Folk vandrade in på prärien efter hand. De kom från olika håll och hade var och en sina egna kulturer och sitt sätt att se på livet. Efterhand stötte de sedan på andra folkgrupper som kommit från något annat håll och konflikter uppstod oftast. Men det var sällan så att konflikten renodlat handlade om ”ägandet” av ett specifikt landområde. Det var i stället huvudsakligen föranlett av att alla de här folken var främlingar för varandra och då sågs de automatiskt även som fiender. Det gällde mer eller mindre bara att vara beredd att försvara sig snarare än att utveckla kontakter. De egentliga ”krigarkulturella” drag som de flesta folk utvecklade var mera något som hörde till deras ”manlighetsideal” än att det uppstod ur behovet av att specifikt hävda jaktmarker.
2. Men folken på prärien var aldrig så många att det blev någon egentlig ”trängsel”, annat än i vissa områden. Därför förekom det lika ofta att man kunde samsas med varandra, som att man drev det hela till krigshandlingar. Man hade inte heller någon egentlig ”moral” kopplat till det här med att starta krig, som vi ser det. Det var ofta mera föranlett av rena tillfälligheter. Krig för dessa folk var en del av deras egen statusbildning. Att kriga gjorde man inte för att till exempel försvara en jaktmark. Det gjorde man helt enkelt därför att man därigenom kunde skaffa sig personlig ära och status. Det behövde sällan eller aldrig därför någon egentlig orsak till att man startade krig. Det räckte med att någon eller några unga män tyckte att det var dags att se om och bättra på sin egen status.
3. Det var först efter att man fått tillgång till hästar under andra halvan av 1700-talet som de egentliga buffeljaktkulturerna uppstod. Och då kom också folkgrupper oftare i kontakt

med varandra, varför även krigstillstånd kunde uppkomma allt oftare. Det senare kom då även allt oftare att föräledas av att det uppstod konkurrens om jaktviltet.

4. Nästa stora omvälvning var när vita på allvar hade invaderat de viktigaste prärieområdena och handel med buffelfällar blev en stor grej, som även indianerna blev mera involverade i. Konkurrensen om olika jaktmarker och om att hålla kontakter med olika grupper för att bedriva handel, snarare än att det bara gällde att skaffa sig mat för dagen, ökade i betydelse.

5. I och med att de vita etablerade handel på prärien kom indianerna automatiskt i kontakt med andra sätt att se på livet och de kom också i besittning av helt andra redskap, inte minst eldvapen och olika verktyg av stål. Saker som förändrade maktbalansen mellan de som hade och de som inte hade lyckats tillskansa sig samma saker. Det här var faktorer som också drev fram känslan av makt. Känslan av att kunna betvinga andra. Här gällde det lika mycket att bevaka de kontakter man hade med olika handelsmän (alltså ensamrätt till handel) som att man hade något slags ensamrätt till att jaga inom ett visst område. Så när vi kommer fram till andra halvan av 1800-talet så var kampen om dominansen i ett visst område i full gång. Men det gällde alltså inte så mycket att strida om själva marken, om jaktområdena, som om att kunna dominera handeln i områdena. Och där uppstod ett behov att hela tiden dominera över allt större områden. Sådana typexempel är hur Comancherna undan för undan kom att dominera de södra prärierna och så gott som helt trängde ut Apacherna därifrån.

Självklart förekom dock enstaka tillfällen då konflikter om jaktmarker och jakträtter kunde skönjas i bakgrunden. Men man kan inte säga att det fanns några system i hur man betraktade just markfrågorna som en viktig sak. Man upprättade inga kartor, eller förhandlade med varandra om vem som "ägde" vad. Men visst kunde man ibland hävda att ett annat folk plötsligt hade blivit för "fräcka och tuffa" och allt oftare syntes till i "vårt" land. Så då kunde man naturligtvis organisera ett krigståg för att statuera exempel. Men några större, organiserade stamkrig förekom sällan enbart sprunget ur frågan om vem som "ägde" ett visst landområde och hur dess gränser skulle tolkas.

Kan gamla sanningar rubbas?

"Hästen var här långt innan nybyggarna. Columbus introducerade dem inte. Vi vet med säkerhet att vi alltid har haft hästar långt innan nybyggarna kom. Spanjorerna kom aldrig till vårt område, så de kan inte ha introducerat dem hos oss".

Så säger en Blackfootindian som har deltagit i Yvette Running Horse Collin's arbete med sin doktorsavhandling. En avhandling som handlar om teorierna för hur och när hästen blev tillgänglig för ursprungsfolken i Nordamerika. Resultatet av hennes forskningsinsats kommer sannolikt att väcka mycket uppmärksamhet och säkert föräleda heta debatter i framtiden. I nästa informationsutskick (nr 15/2019, fredagen den 26 juli) ska ni få en fullödlig rapport om vad hon har kommit fram till och sedan kan munhuggandet om vad som kan vara troligt och rimligt få ta vid. Men ni får vänta till dess, då det är en hel del att läsa och att översätta först. Men helt klart intressant.

Synpunkter på våra textmaterial

I det förra informationsutskicket uppmanade jag er att komma med synpunkter och önskemål om utformningen av texterna i våra utgåvor (medlemstidningen och det här informationsbladet). Det jag ville ha svar på, var hur pass väl ni tyckte att sådana saker som val av bokstavsfonter, radavstånd, kolumnbredder och liknande fungerar, för att ge en god läsbarhet. Men självfallet vill jag också ha era synpunkter på hur ni uppfattar själva innehållet. Alltså sådana saker som ämnesval, "intressefaktor", aktualitet och trovärdighet, samt givetvis sådana saker som redigeringar och språkbehandling. Allt naturligtvis med beaktande av våra förutsättningar. Vi är trots allt bara amatörer och ambitionen är inte att skriva några Nobelpristalster. Men en grundläggande kravnivå på rättstavning, och en layout som gör texterna lättlästa ska vi inte tumma på.

Uppropet resulterade bara i svar från sex medlemmar. Jag ser gärna att flera hör av sig, då den här svarsfrekvensen inte ger någon tydlig bild av vad som är av störst betydelse och som vi borde åtgärda. Det enda jag tycker mig kunna utläsa så här långt är att "luftigheten" i de senaste tidningsutgåvornas textmassa är överdrivet stor. Anmärkningarna har riktat in sig på att textfonten är för stor och att marginalerna runt textkolumnerna i tidningen är onödigt breda. Det gäller då speciellt marginalen in mot mitten i tidningen. Jag inser också lätt att vi direkt skulle få plats med åtskilligt mycket mera text om vi minskade på den marginalen ordentligt. Samtidigt är det här en layoutprincip som vi har kört med i många år. En layout som medvetet gjordes på det sättet och som jag hela tiden personligen har tyckt om, därför att den ger ett lite speciellt synintryck. Det här är en modell som ofta används i böcker, men som är tämligen ovanlig i tidningar. Så kanske det är dags att gå ifrån den modellen nu.

Frågan om textfontsvalet har resulterat i att två svarande vill ha antikva fonter, alltså bokstäver med seriffer, medan en vill se det motsatta, alltså sanserifer. Antikva fonter (med seriffer) är det som normalt gäller för löpande tryckt text, alltså i tidningar till exempel, medan sanseriffonter (utan seriffer) lämpar sig bättre på datorskärmar. Så, om vi ska ta någon ställning enbart baserat på det här, så borde vi använda fonten Times New Roman 10, 11 eller 12 punkter i tidningen och Verdana 11 punkter på skärmen (alltså i informationsbladet som distribueras som en fil på skärmen). Radavstånd är det ingen som har kommenterat.

Så till en helt annan aspekt. Och det är min känsla av att tidningen har känts lite "tunn". Att den alltså har innehållit för få eller för korta artiklar, vilket skulle kunna signalera "ytlighet", alltså mindre seriositet. Det här åtgärdas i första hand genom ökat antal sidor samt bättre utnyttjandet av hela textsidan. Men med ökat antal sidor kommer direkt ekonomiska realiteter i vägen. Och det är i första hand portokostnaden som spökar här. Att sända en tidning i ett kuvert med en sammanlagd vikt upp till 100 gram kostar 18:-. Med de papperskvaliteter vi använder (vilket är billigaste standard) kan vi då få plats med max 6 styckan A3-blad dubbelvikta, motsvarande 24 textsidor plus ett omslag, som är aningen tyngre än inlagans blad. Ger en sammanlagd portokostnad vid 4 utskick per år av 72:- och alltså totalt 96 textsidor. Nästa portogräns är 250 gram till ett portopris av 36:-. I den vikten ryms en ökning av antalet inlageblad till 15 stycken, vilket alltså ger 60 textsidor. För att behålla oförändrad portokostnad måste vi gå ner till endast 2 utskick per år, innebärande totalt 120 textsidor. Men det ökade antalet textsidor (120 i stället för 96) innebär också ökade tryckkostnader. Att titta på nästa portogräns 500 gram är förmodligen inte intressant, då vi skulle komma upp i omkring 120 textsidor per tidning, vilket ju nästan motsvarar en hel bok. De flesta tidningar, typ veckotidningar, eller specialtidningar som historiska dokumentärstater och liknande ligger i spannet 30 till 90 sidor. Knappast över 100. Visserligen, om man då bara gör ett enda utskick per år så minskar portokostnaden från 72:- till 54:-. Den besparingen motsvarar dock inte merkostnaden för att trycka 120 sidor i stället för 96.

Så även om det i de svar jag har fått från några av er ryms ett önskemål om färre utskick per år men med flera textsidor i respektive utskick, så blir det nog sist och slutligen en kostnadsfråga. Och där måste jag räkna mera på totalkostnaderna inklusive tryckkostnaden.

Månadens konstnär

Den här månadens konstnär är en indian som gjorde så kallade "Plains Indian Ledger Art". Hans namn var Chief Black Hawk och han var en Lakota Sioux från stammen Sans Arc. Den här anteckningsboken, där hans målningar är sparade, ingår i den fantastiska samlingen "Eugene and Clare Thaw Collection", som kan beskådas i museet i Cooperstown, New York . Det som heter Fenimore Art Museum.

